

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 80 0 P 042256 20 Rev 2
Banjaluka, 25.08.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću koje sačinjavaju sudije ovog suda i to, Senad Tica kao predsjednik vijeća, te Jadranka Stanišić i Rosa Obradović kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužilje, B.L. iz B., zastupane po punomoćniku, Dr P.B., advokatu iz B., protiv tuženog, N.o. a.d. B., radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužilje protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 042256 18 Gž 3 od 28.03.2019. godine, na sjednici održanoj dana 25.08.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 042256 17 P 2 od 07.07.2017. godine djelimično je usvojen zahtjev tužilje i tuženi obavezan, da joj na ime naknade štete isplati 21.089,61 KM sa zakonskom zateznom kamatom od donošenja presude do isplate, na način pobliže opisan u presudi.

Istom presudom tuženi je obavezan da tužilji, na ime troškova parničnog postupka, isplati 6.160,00 KM.

Sa viškom tužbenog zahtjeva tužilja je odbijena.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 042256 18 Gž 3 od 28.03.2019. godine, žalba tuženog je usvojena i prvostepena presuda preinačena u dosuđujućem dijelu, tako što je zahtjev tužilje odbijen, dok je žalba tužilje odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu.

Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Tužilja revizijom pobija odluku drugostepenog suda zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom, da se pobijana presuda preinači i udovolji zahtjevu tužilje ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužilje, da se tuženi obaveže da joj na ime naknade štete isplati 36.389,61 KM sa zakonskom kamatom od podnošenja tužbe do isplate, sve na način pobliže opisan u tužbi.

Po provedenom postupku prvostepeni sud je utvrdio: da se 08.10.2009. godine dogodila saobraćajna nezgoda u mjestu K. na magistralnom putu P. – R., koju je skrivio muž tužilje, L.Ž., upravljajući vozilom marke VW G. reg. oznake ..., koje vozilo je u vrijeme saobraćajne nezgode bilo osigurano kod tuženog; da je povodom te saobraćajne nezgode, presudom Osnovnog suda u Višegradu broj 91 0 K 010610 10 Kps od 20.05.2010. godine L.Ž., oglašen krivim i izrečena mu uslovna osuda; da se tužilja, u momentu štetnog događaja, nalazila u vozilu kao saputnik i da je zadobila teške tjelesne povrede; da je vozilo, kojim je prouzrokovana nezgoda, evidentirano kao vlasništvo supruga tužilje, a prema saobraćajnoj dozvoli izdatoj na ime L.Ž.; da je L.Ž., to vozilo stekao po osnovu ugovora o poklonu koji je učinio njegov otac, nakon što su tužilja i L.Ž. zaključili brak; da je tužilja podnijela tužbu prvostepenom sudu 02.10.2012. godine.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja, prvostepeni sud je zaključio, da je zahtjev tužilje djelimično osnovan, pa je sudio tako, što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da je vozilo kojim je prouzrokovana saobraćajna nezgoda, posebna imovina muža tužilje, koji je skrivio saobraćajnu nezgodu, te da tužilja, kao treće lice, koja je u toj saobraćajnoj nezgodi zadobila teške tjelesne povrede, ima pravo na naknadu štete, shodno odredbama člana 7 Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti („Službeni glasnik RS“ broj: 17/05, 64/06 i 12/09) koji je bio na snazi kada se desila saobraćajna nezgoda.

Cijeneći da je predmetno vozilo posebna imovina muža tužilje, prvostepeni sud je prvenstveno imao u vidu, da iz iskaza tužilje i njenog svekra, L.Đ., nedvosmisleno proizilazi, da je predmetno vozilo poklon L.Đ. njegovom sinu L.Ž., bez obzira što je učinjen za vrijeme braka tužilje i L.Ž.

Imajući u vidu intenzitet i trajanje nematerijalne štete koju je tužilja pretrpjela, shodno nalazu i mišljenju ljekara vještaka, prvostepeni sud je našao, da su iznosi dosuđeni prvostepenom presudom, u okviru pravične novčane naknade, shodno odredbama člana 200 Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 17./93, 3/96 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO).

Drugostepeni sud nije prihvatio činjenično utvrđenje prvostepenog suda, a ni zaključak tog suda, pa je nakon otvorene rasprave pred tim sudom i drugačijom ocjenom provedenih dokaza, sudio tako, što je preinačio odluku prvostepenog suda i donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Iz razloga odluke drugostepenog suda proizilazi, da je pravilno stanovište prvostepenog suda, da je mjerodavno pravo za razrješavanje spora Zakon o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti, koji je bio na snazi kad se desila saobraćajna nezgoda u oktobru 2009. godine, a koji u odredbama člana 7 propisuje, da osiguranje od odgovornosti pokriva građansku odgovornost vlasnika, korisnika ili bilo kojeg vozača motornog vozila prema trećim stranama koje imaju zahtjev za odštetu od osiguranika u skladu sa odredbama važećeg ZOO.

Kako prema ocjeni drugostepenog suda, tužilja nije treće lice, jer je saobraćajna nezgoda prouzrokovana vozilom koje predstavlja zajedničku bračnu tečevinu nje i njenog muža, L.Ž., koji je inače skrivio saobraćajnu nezgodu u kojoj je tužilja pretrpila teške tjelesne povrede, to je drugostepeni sud našao, da zahtjev tužilje nije osnovan.

Nalazeći da predmetno vozilo nije posebna imovina muža tužilje, L.Ž., već da predstavlja njihovu zajedničku bračnu tečevinu, drugostepeni sud je imao u vidu: da su na te okolnosti saslušani samo tužilja i njen svekar, L.Đ., koji su zainteresovani za ishod predmeta spora; da su

prilikom saslušanja izjavili da je predmetno vozilo poklon L.Đ. njegovom sinu L.Ž., bez obzira što je poklon učinjen za vrijeme braka tužilje i L.Ž.; da iz njihovih iskaza ne proizilazi, da su prilikom poklona postojale posebne okolnosti koje bi opravdavale da poklon bude učinjen samo mužu tužilje, L.Ž., a ne i njoj; da iz iskaza L.Đ. proizilazi, da on, prilikom činjenja poklona, nije uticao kako će se vozilo koristiti, odnosno da nije branio, niti imao išta protiv, da to vozilo koristi i njegova snaha.

Odluka drugostepenog suda je pravilna.

Kada se ima u vidu, da se saobraćajna nezgoda desila u oktobru 2009. godine, pravilno su nižestepeni sudovi zaključili, da je za razrješenje spora, mjerodavan Zakon o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti, koji je bio na snazi u to vrijeme.

Neosnovano se revizijom ukazuje, da je u predmetnom slučaju valjalo primjeniti Zakon o obaveznom osiguranju u saobraćaju („Službeni glasnik RS“ broj 82/15), jer da je tim zakonom stavljen van snage Zakon o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti.

Ovo tim prije, što Zakonom o obaveznom osiguranju u saobraćaju, nije ustanovljeno retroaktivno dejstvo.

Kako je odredbama člana 7 Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti, propisano, da osiguranje od odgovornosti pokriva građansku odgovornost vlasnika, korisnika ili bilo kojeg vozača motornog vozila prema trećim stranama koje imaju zahtjev za odštetu od osiguranika u skladu sa odredbama važećeg ZOO, nema sumnje, da je od odlučnog značaja, da li tužilja ima svojstvo trećeg lica ili ne.

Stoga je za uspjeh u sporu, tužilja bila u obavezi da dokaže, shodno odredbama člana 7 i 123 Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP), da vozilo kojim je njen muž prouzrokovao saobraćajnu nezgodu, nije njihova zajednička imovina, već posebna imovina njenog muža.

Odredbama člana 8 ZPP je propisano, da koje će se činjenice uzeti dokazanim, odlučuje sud na osnovu slobodne ocjene dokaza. Sud će savjesno i brižljivo ocijeniti svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno.

Kada se ima u vidu: da je vozilo, kojim je muž tužilje, L.Ž. pričinio saobraćajnu nezgodu u kojoj je tužilja zadobila teške tjelesne povrede, stečeno za vrijeme braka tužilje i njenog muža L.Ž., tako što je to vozilo poklonio L.Đ., otac L.Ž.; da su na okolnosti, da predmetno vozilo predstavlja posebnu imovinu L.Ž., bili predloženi svjedoci L.Đ., M.Z. i V.R., te da je tužilja u toku postupka odustala od saslušanja svjedoka, M.Z. i V.R.; da je na prednje okolnosti, od svjedoka, saslušan samo L.Đ., koji bez sumnje ima interes da tužilja uspije u sporu, te da je prilikom saslušanja izjavio, da iako je vozilo poklonio svom sinu L.Ž., zato nije bilo nekakve posebne prilike, niti je on smatrao da njegova snaha, sada tužilja ne treba da vozi to vozilo, ovaj sud nalazi, da je drugostepeni sud, pravilnom ocjenom provedenih dokaza, u smislu člana 8 ZPP došao do pravilnog zaključka, da predmetno vozilo nije posebna imovina muža tužilje, već njihova zajednička imovina, stečena na osnovu poklona koji im je učinio L.Đ., nakon što su zaključili brak, shodno odredbama člana 270 stav 6 Porodičnog zakona ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 54/02 i 41/08).

Kako tužilja, slijedom datih razloga, nema svojstvo trećeg lica, to ista ne može s uspjehom isticati zahtjev u smislu odredaba člana 7 Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostalim obaveznim osiguranjima od odgovornosti, zbog čega je drugostepeni sud pravilno sudio, kada je njen zahtjev odbio.

Imajući u vidu, da se revizijom tužilje ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda, te kako ista nije zahvaćena nedostacima na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom člana 248 ZPP odbiti reviziju tužilje.

Predsjednik vijeća
Senad Tica

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić